

Čas je pro mě, po zdraví, ta nejdůležitější veličina. Čas pro mě znamená svobodu.

Mám-li dostatek času, můžu si dělat, co chci. A co mě baví. A mě nejvíc bavěj ty čoklidi. Takže.....takžeeeee.... takže bylo úplně nasnadě, za co marnotratně utratím tu hodinu a dvacet minut, který mi ke konci měsíce přebývají v práci. Půjdu s čoklidama. Vstanu v klidu, umeju si makovici a půjdeme ven. Na lááážo plážo procházečku.

Tak jako lážo plážo teda úplně nebyla, ale popravdě, to vlastně je s ohařema málokdy. Páč dycinky se z toho nakonec vyvine nějaká aktivita. O kterou se postarají buď ohaři - Rumíček nějakým smysluplným požadavkem, Tali zpravidla nějakým průserem □ a nebo, když ne o ni, postarám se já. Jako dneska ráno. Chtěla jsem fakt původně jen tak čistě procházkovat, ale když já jsem v ledvince svý nový zavadila o tu skládací mističku! Tak mě to hnedkajc napadlo, že si ohařici půjdou zase hledat.

Ponejprv jsem musela ovšem vyšťárat průserářku z křovíčka, říct jí, že dostane do držky, když tam ešče poleze, a že na místě bude sedět. Tadyhle! A že se ani nehne a bude čekati, až dopracuje Rumíček □ . Pod trestem utrnutí hlavy dotyčná na místě skutečně setrvala a já mohla vyrazit po paloučku ukrýt mističku s dobrůtkou do pažitů. Obkroužila jsem terén, a několikrát naznačila falešný uložení, aby to zrzavý pracant měl zajímavější. Pak vyrazil on. Krááásně hledal, krásně našel, krásně sežral a krásně přinesl mističku. Vynikající výkon.

Tak tetkon Talinka. Talinka byla uražená a sválně koukala do kšá a dělala, že jí to vůbec nezajímá. "Bezva, aspoň nemusim dělat vobezličky s falešným ukládáním misky, když nekoukáš, ty pučejři flekatej!" mrmlala jsem si v duchu a schovala zase mističku s dobrůtkou do trávy. Pučejř posléze po pokynu vyrazil, taky krásně hledal, krásně našel a ovšem krásně nepřinesl. Byl tedy vyzván k nápravě, což učinil s takovou vervou, že milou misku vyhodil do vzduchu a skorem mi tu oslizlotinu připlesknul na gezicht. Fuj a ble. Tak jsme si to zopákli ještě třikrát - to hledání, ne připlesknutí oslizlotiny - a šlo se dál.

Hlásím, že během naší cesty se nic zajímavého nestalo, když opominu dvoje vyšťarání flekatice z křovíčka. Možná tam ani nejde vyrábět průser, možná hledá domov pro svou početnou rodinu. Co já vím. Nicméně již jeden domov má a pokud jí nestačí, má smůlu, v křoví bydlet nebude.

Došli jsme na další plácek a tam jsem udála Rumouškovi velkoradost. Minulý týden během toho hospodského venčení s Ajšovejma zvládli spolu s Tali rozcupovat žužlopichlobalonek. A já teď vytáhla jeden úplně nověj, co jsem si před odchodem nenápadně strčila do kapsy. (Zásoby se mi ztenčily, po dnešku už tam zbyl jen jeden) . Rumoušek se radoval a mudlal si svýho novýho kámoše, Tali na písknutí doběhla a když zjistila, že Rumouš má balonek, žádala si ten svůj. Tak jsme si párkrát hodili a pak jsem jim balonky sebrala a šly se cvičit nohy. Přes provazovou pyramidu.

Uprostřed hopíkání kolem nás procházela fenka Lejla. Pesani se znají, když Lejlu venčí holčičky (asi vnučky majitelky), ale sama panička nás ještě s Lejlou mockrát nepotkala a tak si nás - kupodivu nepamatuje ☹ . Vím, že fenka se bojí a občas se ohradí, ale je to čistě jen v rámci psí komunikace, nejde o nic špatnýho. Nicméně panička fenku drapsla za obojek, přizvedla ji a táhla jí pryč. Tím pádem se Lejla tomu tlaku bránila a směrem ke psům. Řekla jsem paní, ať ji pustí, že se psi znají a že vím, že fenka se občas ozve, ale že to není nic dramatickýho. Paní říkala, že už jednou nějakou fenu čapla. Nu, to by pak byla už moje chyba, říkala jsem jí, ale já Lejle věřím a svým psům taky. No a nakonec tam pobíhali fšící tři. Lejla se občas ohradila, když jí to přišlo moc, a tím pádem posléze ohařiska přibrzdili. A posléze pobíhali už čtyři. Protože najednou vidím letící šmouhu a když se to o mě skoro zastavilo, zjistila jsem, že ta šmouha je Šmudlajs. Malá spřátelená skorovlčka z útulku, nástupkyně mojí oblíbenkyně vlčky Bessky. Dneska už má svýho vlastního novýho kámoše, taky z útulku, jen z trochu větší dálky, protože do ČR přicestoval z Balkánu. Je to takový tichý stvoření, přesný opak energický Šmudlajs, která si dobře sedne s Tali. Taky tam spolu ty dvě řezaly zatáčky, co to šlo. Rumoušek to střídal, chvílku byl támdle, chvílku byl tůdle.

Vůbec, ale vůbec se mi nechtělo celý to rozstřelit a putovat domů, a tak jsem to oddalovala. Nicméně nakonec jsem musela, páč ta zásoba času, kterou jsem měla, nebyla zas jako nevyčerpatelná. A to jsem ještě nevěděla, jak se o chvíli pozdějš časově "zakousnu".

Vypočítaný jsem to měla dobře, to jo. Ale netušila jsem, že budu hledat žrádlo ☹ ☹ . Ráno totiž dorazila zásilka psího masa - teda takhle - masa pro psy ☹ ☹ . Brtník pěkně naskládal - co šlo - do mrazáku a to, co jsem, jako obvykle naddimenzovala, strčil do chladícího polystyrénovýho boxíku. Já jsem po nakrmení ohaříků chtěla jednu ty štangli vytáhnout, aby do večera stihla na krmení rozmrznout. Enemže - boxík nikde. Dáváme ho obvykle na balkon a ten není nějak převratně velkej. Standard pro panelákovéj 3+1 byt. No ale prt. Zvedla

jsem i koš na prádlo, kam se to stejně rozměrově nemohlo vejít. A jinak je balkon, až na stolek na kytky a květináč s levandulí prázdněj. E??? ☐ . Běhala jsem po bytě, že to někde zapomněl. A taky jen E??? Jo, mohla jsem vzít židli a vylézt nahoru a vyndat maso z mrazáku. Ale jednak jsem prostě chtěla vzít logicky to z boxíku, protože tam to dlouho mražený nevydrží a druhak taky, vždycky to první odebrání masa po uložení, je životu nebezpečný a já nechtěla dostat třeba kilovkou mražených jater po makovici, místo odchodu do práce.

No, hele nakonec jsem boxík našla.ve..... ve..... ve skříni!!!! ☐ ☐ ☐ prej to tam bude líp izolovaný než na tom balkoně. Nevim jako?? Ale třeba můj muž ví, co dělá. Zpravidla to teda ví, když opominu to, jak si tehdy ošetřil nohu spálenou od stopky. Vyrvala jsem štangli z útrobu boxíku, mrskla s ní do dřezu, rozhodila odpustky a vypadla v rychlosti z bytu.

Víc než svižným krokem jsem maširovala na tramvaj, abych u zastávky zjistila, že NEMÁM HADR NA HUBU SAKRA!! Do toho se na mě řítíl bezdomovec, kterej oblažoval každého, koho potkal a to měl teda dneska smůlu. Jindy bych takhle nezareagovala, ale teď k němu doletělo moje striktní "NE!!!!!! HERGOT!!!" ještě dřív, než se stačil přimotat (moc rovně teda nešel) . Otočila jsem se na patě a svištěla zase zpátky. V tenhle moment už vzala za své veškerá hygiena ráno provedená včetně čerstvě umytejch vlasů, páč jsem byla vorosená, jak pивní sklenice, kterou právě načepovali. Vedro bylo slušný.

Zrovinka, když jsem přibíhala k našemu domu, vidím procházet Katku a dvě důry labradůry. Ejbinku moudrou to fenku a její mladší souputnici stříhlou Ketty. Vědoma si toho, že jakmile promluvím, mám je obě u sebe, jsem v poklusu jen tiše zamávala Katce na pozdrav. Učinila totéž. To ovšem aktivovalo gen přátelskosti obou labradůr, který se jaly usilovně zjišťovat, komu že je to máváno?????? Mě odclonilo hřiště, kolem kterýho jsem právě probíhala, takže první , kdo je napadl, byla paní v oranžový vestě, která uklízela okolí. Došlo téměř k přepadení a tak jsem volala, že jsem tadyyyyy. Vědoma si skutečnosti, že se nevyhnu tomu, co bude následovat. Dvě dělový labradoří koule to otočily a zhmotnily se u mě. Stačila jsem - logicky zcela marně - jen zahulákat na Ketty, že "Nneee, Kety neee, ty voleee, sem f pracovním!!" Což zcela jasně nemohlo mít žádnýho účinku. Ani nevím proč jsem vlastně volala. Asi abych aspoň něco udělala ☐ ☐ Odrazila jsem nejhorší útoky, v rychlosti se s holkama přivítala a Katce jsem už jen bez dechu znovu zamávala a vpadla do baráku. Vylítla jsem k nám domů, popadla hadr a opět zcela udiveným ohaříkům sdělila, že maj bejt hodný -

což byli, protože chrápali a zmizla do práce.

Stihla jsem to jen tak tak. Rezerva nula. ☐ Huf, ale byl to boj.